Κυριακή Γ' Λουκά: Οι επισκέψεις του Θεού (π. Αθανάσιος Μυτιληναίος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 6 Οκτωβρίου, 2023

[Λουκά 7, 11-16]

Απομαγνητοφωνημένη ομιλία που εκφωνήθηκε στην Ιερά Μονή Κομνηνείου Λαρίσης στις 6-10-1996

Κάποια μέρα, αγαπητοί μου, θέλησε ο Ιησούς να επισκεφτεί την πόλιν Ναΐν. Τον ακολουθούσαν οι μαθηταί Του και όχλος πολύς. Όταν έφθασαν εις την πύλην της πόλεως, γιατί ήταν πόλις οχυρωμένη, την ίδια στιγμή, «*ἐξεκομίζετο*», όπως μας σημειώνει ο Ευαγγελιστής Λουκάς, «*ἐξεκομίζετο τεθνηκὼς». Κάποιος που είχε πεθάνει*. Ήταν νεκρό κάποιο παλικάρι, *νεανίσκος* χαρακτηρίζεται και μονογενής μιας χήρας γυναίκας. Την όλη εκφορά συνόδευε αρκετός κόσμος, που ήλθαν βέβαια να παρηγορήσουν αυτήν την πενθούσα μάνα. Η συνάντησις έγινε εκεί, στην πύλη της πόλεως. Ο όχλος που ηκολούθει και οι μαθηταί τον Κύριον και ο όχλος που ηκολούθει τη νεκρώσιμη εκφορά.

Τότε ο Κύριος λυπήθηκε αυτήν τη γυναίκα, πραγματικά ήταν αξιολύπητη, και της λέγει: *«Μή κλαῖε»*. Δηλαδή, *«Μην κλαις»*. Και τότε πλησίασε το φέρετρο, που έκειτο εκεί νεκρός ο νεανίσκος. Αυτοί που τον μετέφεραν, στάθηκαν. Και τότε ο Κύριος, **σαν το πιο φυσικό πράγμα**, αποτείνεται προς τον νεκρόν νεανίσκον και του λέγει: *«Νεανίσκε, σοι λέγω, ἐγέρθητι»*. «*Νεανίσκε, Εγώ σου το λέγω: ''Σήκω επάνω''*». Και ο νεανίσκος ανεκάθισε μέσα εις το φέρετρό του και άρχισε να ομιλεί!

Ομολογουμένως ήταν ένα θαύμα καταπληκτικόν. Όλοι γύρω εξέστησαν. Και φοβήθηκαν. Γιατί **ό,τι έχει σχέση με τον αόρατον κόσμον, τον πνευματικό κόσμο, φοβίζει και τρομάζει φοβερά τον άνθρωπο**. Και σημειώνει ο Λουκάς: « *Ἔλαβε δὲ φόβος πάντας καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν, λέγοντες ὅτι προφήτης μέγας ἐγήγερται ἐν ἡμῖν, καὶ ὅτι ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ».* Όλους τους κατέλαβε φόβος. Δόξαζαν τον Θεό κι έλεγαν ότι «*μεγάλος προφήτης μάς επισκέφθη*», «*ἐγήγερται»,* δηλαδή «*στάθηκε στον λαό μας μέσα».* Και ότι «*επεσκέφθη ο Θεός τον λαόν Του*». **Το θεωρούσαν ότι ήταν μία επίσκεψις του Θεού αυτό, εν προσώπω βέβαια Ιησού Χριστού, τον Οποίον εξελάμβαναν ως μέγαν προφήτην.**

Αλλά όταν ο λαός έλεγε ότι ο Θεός επεσκέφθη τον λαόν Του, **πώς το εννοούσε; Μπόρεσε να συλλάβει την προσωπική επίσκεψη του Θεού; Ότι ήταν προσωπικά παρών ο Θεός; Αυτό μπόρεσε να το συλλάβει ο λαός;** Όταν οι Ραββίνοι, οι διδάσκαλοι του Νόμου, διάβαζαν στον λαό την προφητεία του Βαρούχ, που λέγει ότι *«Μετά τοῦτο*-δηλαδή μετά από τη δημιουργία του φωτός και του σύμπαντος κόσμου- *ἐπὶ γῆς ὤφθη (: εις την Γην ενεφανίσθη, Αυτός που είπε ‘’ Γενηθήτω φῶς· καὶ ἐγένετο φῶς’’ στη Γη έγινε ορατός) καὶ ἐν τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη (: και συνανεστράφη τους ανθρώπους)».* Πώς και οι Ραβίνοι και ο λαός μπορούσαν να εννοήσουν αυτήν την προφητείαν;

Το να μεταφερθεί ο αόρατος και πνευματικός Θεός στον χώρο της Γης και της ύλης, θα έμενε πάντοτε κάτι το ακατανόητον. Πώς είναι δυνατόν; Πώς όμως μπορούσαν τότε να εξηγήσουν κάποιες τόσο ρεαλιστικές εκφράσεις των προφητών οι Ραββίνοι; Πώς μπορούσαν να τις εξηγήσουν; Αν έπρεπε να ερμηνεύσομε, πώς θα εξηγούσαμε; Σίγουρα η ερμηνεία θα εγίνετο κατά μεταφοράν και κατά αλληγορίαν κλπ. Φερ’ ειπείν, εκεί που λέγει: *«ἔστησαν οἱ πόδες αὐτοῦ» (*του Θεού· *ἔ στησαν, στάθηκαν τα πόδια Του.* Πού; Εκεί εις το όρος των Ελαιών. *Ἔστησαν τα πόδια Του*). Ε, πώς θα το ερμηνεύσομε αυτό; Πώς; Ο Θεός έχει πόδια; **Απλώς μεταφορικώς. Απλώς αλληγορικώς**, όπως σας είπα. Δηλαδή ότι **ο Θεός δίνει την εύνοιά Του, δίνει την προστασία Του, εγγίζει την Γην, δίδει το αγαθόν· αλλά ότι ο Θεός προσωπικά θα ήταν παρών κατά τρόπον απτόν, που να Του πιάνεις, να Του εγγίζεις, τούτο θα ήταν ακατανόητο**. Γιατί ο λαός δεν μπορούσε, μα ούτε και οι Ραββίνοι, να φανταστούν την Ενανθρώπηση του Θεού Λόγου. Δεν μπορούσαν. **Ερμήνευαν, παρά τη σαφήνειαν των προφητών, ερμήνευαν αλληγορικά.** Γιατί; Γιατί **υπήρχε ένας ορθολογισμός**. Μα είναι δυνατόν ποτέ; **Αφού μέχρι σήμερα σε πολλούς υπάρχει και δη Χριστιανούς μας, αυτός ο ορθολογισμός.** Είναι δυνατόν ποτέ ο Θεός να είναι *ἐγγιζόμενος*; Είναι δυνατόν; Κατά ρεαλιστικόν δε τρόπον, ε; Όχι μεταφορικώς. Λέει εκεί στον προφήτη Ησαΐα ότι: «*Ἐγώ εἰμι Θεός ἐγγίζων*». Ναι. Αλλά εκεί θα μπορούσαμε να το πούμε ότι θα ήτο αλληγορικόν. Δηλαδή «*είμαι κοντά*». Αλλά κατά τρόπον που να πιάνω, να πιάνω, ε, να πιάνω, να *άπτομαι* Αυτού του Θεού, πώς είναι δυνατόν; Είναι δυνατόν ποτέ; Πώς λοιπόν μπορούσε ο λαός να αντιληφθεί αυτήν την επίσκεψη του Θεού, όταν είπε ότι *ο Θεός μάς επεσκέφθη*· που πολύ ορθά βέβαια λέγει ότι ο Θεός επεσκέφθη τον λαό Του, αλλά **πώς;** Αυτό το πώς…

Ο Ζαχαρίας, ο πατέρας του προφήτου Ιωάννου και Βαπτιστού, δοξάζει τον Θεό, όταν γέννησε το παιδάκι του και λέγει προφητικότατα, είπε μίαν ωδήν: *«Εὐλογητὸς Κύριος, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ, ὅτι ἐπεσκέψατο καὶ ἐποίησε λύτρωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ («γιατί επεσκέφθη τον λαό Του και έδωσε την λύτρωση»*. «Ἐποίησε». Είναι πιο δυνατό το «**ἐποίησε**» από το «έδωσε». Δηλαδή εργάστηκε το θέμα της σωτηρίας). «*Ἐν οἷς ἐπεσκέψατο ἡμᾶς ἀνατολὴ ἐξ ὕψους ἐπιφᾶναι τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένοις».* Δύο φορές χρησιμοποιεί το ***ἐπεσκέψατο,*** το ρήμα

«*ἐπισκέπτομαι*».

Εντούτοις, εντούτοις, έρχεται ο Θεός στη Γη κατά τρόπον όπως το είπαν οι προφήται, όπως το έβαλε εις το στόμα των το Πνεύμα το Άγιον, κατά τρόπον αισθητόν. **Αφού βεβαίως ενεδύθη, ντύθηκε τη Δημιουργία Του. Έγινε άνθρωπος**. Ο Ψαλμωδός θαυμάζει και ερωτά: *«Τί ἐστιν ἄνθρωπος, ὅτι μιμνῇσκῃ αὐτοῦ; Ἢ υἱὸς ἀνθρώπου, ὅτι ἐπισκέπτῃ αὐτόν;»*. «*Κύριε*», λέει, «*τι είναι ο άνθρωπος, ποιος είναι επιτέλους αυτός ο άνθρωπος που τον θυμάσαι; Ή απόγονος ανθρώπου που τον επισκέπτεσαι; Ποιος είναι;*».

Αλλά εδώ έχομε μίαν αποκάλυψη. **Για να επισκέπτεται ο Θεός τον άνθρωπον κατά τρόπον αισθητόν, με την Ενανθρώπηση, σημαίνει ποίαν αξίαν έχει ο άνθρωπος, σαν εικόνα του Θεού. Όταν φθάνει δηλαδή ο Θεός να επισκέπτεται κατ' αυτόν τον τρόπον και να εργάζεται την Ενανθρώπηση, τότε ποιος είναι ο άνθρωπος; Πάρα πολύ μεγάλη αξία.** Βλέπομε ο ένας τον άλλον, βλέπομε τα μικρά παιδιά, βλέπομε τους ηλικιωμένους και λέμε: «*Ε, καλά ποιος είναι αυτός; Ένας γέρος άνθρωπος, ένα παιδάκι*». **Δεν μπορούμε να συλλάβομε την αξία «*άνθρωπος*». Ήταν ανάγκη να τύχει αποκαλύψεως. Κι εδώ έχομε ίσως το πιο δυνατό επιχείρημα, ποια είναι η αξία του ανθρώπου, όταν ο Θεός γίνεται άνθρωπος.**

Έτσι λοιπόν, εις την Ενανθρώπησι, έχομε **μίαν σαφεστάτην αποκάλυψιν.** Ανάμεσα στον Θεό Λόγο και τον άνθρωπο, υπάρχει μία αμοιβαία έλξις. Αλλιώτικα δεν θα ήταν δυνατόν να συνέβαινε η Ενανθρώπησις. Ένας έρως· που μένει βέβαια αυτός ο έρως ακατανόητος. **Και η δική μας αγάπη, δυστυχώς έχει ατονίσει. Και έχει διαστραφεί. Αντίθετα, η δική Του αγάπη, του Θεού Λόγου μένει αναλλοίωτη.** Μας δημιούργησε, μας έπλασε, μας αγαπά, δεν έχει μεταβολές στα αισθήματά Του υπέρ των ανθρώπων. Δημιουργεί τους πρωτοπλάστους, τους τοποθετεί εις τον ωραίον παράδεισον, που λέγεται μάλιστα και «*παράδεισος τρυφῆς*». *Τρυφή* θα πει απόλαυσις. Μετά, που ήταν ένα θαυμάσιον ενδιαίτημα, κατοικία δηλαδή ο παράδεισος, κατοικία του ανθρώπου. **Εν συνεχεία δε, όταν τοποθέτησε ο Θεός τον άνθρωπο εις τον Παράδεισο, τι έκανε; Τον επεσκέπτετο! Τον επεσκέπτετο!**

Τι θα κάνομε στη Βασιλεία του Θεού; **Θα Τον βλέπομε και θα μας βλέπει. Αυτό είναι το ύψιστον αγαθόν. Μη σας κάνει εντύπωση**. Όπως ακριβώς, όταν παντρέψομε το παιδί μας, κάνομε επίσκεψη στο σπίτι Του. Γιατί; Για να το βλέπομε και να μας βλέπει. Τίποτε άλλο. Βέβαια το «*τίποτ' άλλο*», μια κουβέντα. **Απ' αυτήν τη θεωρία, από το βλέπω, απορρέουν όλα τα αγαθά. Η ειρήνη, η αγάπη, η χαρά και και και...**

Οι πρωτόπλαστοι δε, όταν τους επεσκέπτετο **ο Θεός Λόγος**, δεν μπορούμε να

κατανοήσομε πώς ήταν αυτή η επίσκεψις, γιατί βέβαια ακόμη δεν είχε ενανθρωπήσει ο Θεός Λόγος, **οι πρωτόπλαστοι ωστόσο δεν εκπλήσσονται για τις επισκέψεις του Θεού Λόγου.** Να πουν: «*Α!*». Δεν εκπλήσσονται. **Μάλιστα θα λέγαμε θεωρούσαν το πιο φυσικό πράγμα να τους επισκέπτεται ο Θεός Λόγος.** Ακατανόητα, βλέπετε, ακατανόητα πράγματα... **Όταν όμως αμάρτησαν, κρύπτονται, ενοχλούνται από την επίσκεψη του Θεού Λόγου**. Όχι γιατί, θα λέγαμε, **είναι γιατί φοβήθηκαν την παράβαση της εντολής. Όχι γιατί φοβήθηκαν την παρουσία του Θεού Λόγου. Αφού ήσαν συνηθισμένοι σε αυτό. Προσέξατέ το. Ήσαν συνηθισμένοι**. **Γι' αυτούς η επίσκεψις του Θεού Λόγου**, θα επαναλάβω, **ήταν το πιο φυσικόν, φυσικόν πράγμα**. **Όπως και η ανάστασις του υιού της χήρας ήταν το πιο φυσικό πράγμα. Γιατί; Γιατί ο θάνατος δεν είναι φυσικό πράγμα· είναι παράλογον.** Και ο Χριστός τι έκανε; **Μία πράξη φυσική**. **Επαναφέρει τη ζωή· γιατί η ζωή είναι το φυσικόν πράγμα. Όχι ο θάνατος.** Μία καρικατούρα μέσ' τη δημιουργία είναι ο θάνατος. **Χωρίς βεβαίως να είναι ο Θεός εισηγητής του θανάτου· αλλά εισηγητής του θανάτου είναι ο διάβολος και η αμαρτία των πρωτοπλάστων**. **Έτσι λοιπόν κι εδώ, τι φυσικότερον να μας επισκέπτεται ο Θεός Λόγος.** Κι επειδή η θέα του Θεού **δεν ήτο πλέον δυνατόν εις τους πρωτοπλάστους, μετά την πτώση τους, να υπάρχει, γι΄αυτό τώρα ο Θεός αποσύρεται**.

Απεσύρθη ο Θεός. Αλλά δεν άφησε, όπως λέει σε μία του ομιλία ο Απόστολος Παύλος στα Λύστρα, **δεν άφησε τον εαυτόν Του αμάρτυρον, χωρίς να δίνει την μαρτυρία Του. Δίνει τη μαρτυρία Του τώρα έμμεσα** . Βρέχει. Είναι δόξα του Κυρίου αυτό. Γιατί; Πρέπει να ποτιστεί η Γη. «*Καὶ ἐμέθυσας τοὺς αὔλακας αὐτῆς*», λέει ένας Ψαλμός. «*Τα αυλάκια, που είναι εκεί φυτεμένα, ό,τι είναι φυτεμένα*- κοιτάξτε, τι ωραία έκφρασις: «***ἐμέθυσας***». Πίνω κρασί, θα πει λίγο. Όταν πιω πολύ, μεθώ. Σημαίνει «*Έδωσες τόσο νερό, ώστε εμέθυσες τη Γη, τους αύλακας της Γης· που είναι εκεί τα φυτά*». Αυτό είναι δόξα του Θεού. **Βγαίνει ο ήλιος. Είναι δόξα του Θεού**. Όπως πέρασαν την Ερυθρά Θάλασσα οι Εβραίοι. Δεν είναι τίποτα το εκπληκτικόν. Είπε ο Θεός: «*Και τώρα, θα δείτε την δόξαν μου*». Τι ήταν η δόξα Του; Το ότι πέρασαν *ἀβρόχοις ποσί*, με άβρεχτα πόδια οι Εβραίοι την Ερυθρά θάλασσα. **Αυτές είναι ενέργειες του Θεού. Έτσι ο Θεός δεν άφησε τον εαυτόν Του αμάρτυρον, χωρίς μαρτυρίαν. Μόνο που δεν υπήρχε πια η άμεσος θέα** . Αυτό δεν υπήρχε.

Μέχρι, μέχρι που ενεδύθη ο Θεός Λόγος, γιατί Εκείνος μας εδημιούργησε, ενεδύθη τη Δημιουργία Του και **ήλθε ανάμεσά μας κατά τρόπον αισθητόν. Αλλά και αυτό από αγάπη.** Γιατί μας αγαπούσε. Συνέβη όμως τούτο. Όταν ήλθε, σημειώνει ο ευαγγελιστής Ιωάννης στο 1^{ο} κεφάλαιο του Ευαγγελίου του: «*Εἰς τὰ ἴδια ἦλθε (: ήλθε σε μας), καὶ οἱ ἴδιοι (: οι δικοί Του και μάλιστα ο λαός Του) αὐτὸν οὐ παρέλαβον*». Δεν Τον δέχθηκαν. Ήλθε, αλλά δεν Τον δέχτηκαν. Και ακόμη λίγο πιο κάτω, θα πει: «*Καὶ ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω*». «*Και ο κόσμος*», λέγει, «*δεν Τον εγνώρισε*». **Γιατί**

δεν Τον εγνώρισε; Μήπως επειδή ήλθε με αυτό το ταπεινό σχήμα; Μα, ήλθε άνθρωποι, με ταπεινό σχήμα, γιατί ο πρόγονός σας, ο Αδάμ, ήθελε να πάρει κάτι παραπάνω από το σχήμα που είχε. Ζητούσε την ισοθεΐαν. Το πάθος εκείνο που έπασχε και ο διάβολος. Και το εισηγήθη εις τον Αδάμ. Δεν ήταν ο απλός Αδάμ. Ζήτησε την ισοθεΐαν. Κι έπεσε. «*Γι΄αυτό λοιπόν έρχομαι εγώ αντίθετα. Έρχομαι ταπεινός, απλός. Μπορείς να με δεχθείς;* ***Μπορείς αυτό να το κατανοήσεις; Να με ανακαλύψεις μέσα ακριβώς σ' αυτήν την ταπείνωσή μου;*** *Ταπείνωση, όχι με την έννοια της αρετής. Με την έννοια του εξευτελισμού*». Όπως λέει ο Απόστολος Παύλος: **«*δούλου μορφήν λαβών*».** «*Επήρε*», λέει, «*μορφή δούλου*».

Ωστόσο, **αυτό είναι κάτι που εκπλήσσει**. Αλλά δεν μπορέσαμε να το γνωρίσουμε. Προσπάθησε να μας βοηθήσει να το γνωρίσουμε. Ότι μας επεσκέφθη. Ωστόσο**η θέα του Θεού στην Παλαιά Διαθήκη περιορίστηκε μόνον εις τους δικαίους.** Στον Αβραάμ, τον Ισαάκ, τον Ιακώβ. Κι εκεί βέβαια αινιγματωδώς. Όταν ο Αβραάμ πέφτει σε μίαν έκστασιν... του είπε πολλά εκεί ο Θεός. Όταν ο Ιακώβ στον ύπνο του παλεύει με κάποιον, ερχόμενος πίσω εις τη γην Χαναάν, παλεύει, παλεύει... Και του λέγει: -«*Άφησέ με να φύγω*». -«*Δεν σε αφήνω*». -«*Άφησέ με να φύγω*». -«*Δεν σε αφήνω εάν δεν με ευλογήσεις*». Του λέγει: «*Ε, από δω και μπρος δεν θα λέγεσαι Ιακώβ* (που θα πει πτερνιστής. Δεν ήταν βεβαίως όνομα περιωπής. Ονομάστηκε έτσι, γιατί είχε πιάσει την φτέρνα, γενόμενος δίδυμος του Ησαύ. Πτερνιστής. Είναι άσχημη κατάστασις). «*Θα λέγεσαι Ισραήλ*». Δηλαδή *ηγαπημένος*. Βλέπετε λοιπόν ότι **εμφανίζεται ο Θεός, αλλά αινιγματωδώς**. Στον λαό; **Εμφανίζεται με τις ενέργειές Του, με όλα εκείνα τα καταπληκτικά.** Φερ' ειπείν, ρίχνει το μάνα. Σαράντα ολόκληρα χρόνια. Ούτε μία ώρα, ούτε μία μέρα, ούτε μία εβδομάδα. 40 χρόνια. Αυτό είναι μία ενέργεια του Θεού. **Έτσι εμφανίζεται, έμμεσα ο Θεός, δια των ενεργειών Του. Μόνο με εκείνα τα θαυμαστά που μπορούσε να βιώνει ο λαός.**

Γι΄ αυτό, **η Ενανθρώπησις του Θεού Λόγου είναι κεντρικόν γεγονός της Ιστορίας. Τελείως βέβαια ακατανόητον, αλλά πραγματικό, ρεαλιστικό. Ο Θεός λοιπόν επισκέπτεται και τις επιμέρους, θα λέγαμε, ανθρώπινες καρδιές.** Και τις επιμέρους ανθρώπινες καρδιές. Λέει ο Κύριος στην Αποκάλυψη, είναι στο τρίτο κεφάλαιο: *«Ἰδού ἕστηκα ἐπί τήν θύραν καί κρούω». «Να, στάθηκα, μπροστά στην πόρτα του οίκου της υπάρξεώς σου. Και χτυπώ. Και κρούω»*. Δεν λέγει «*έκρουσα*». Λέει «*κρούω*». Πράξη διαρκείας. «*Ἐάν τις ἀκούσῃ τῆς φωνῆς μου καί ἀνοίξῃ τήν θύραν, καί εἰσελεύσομαι πρός αὐτόν (θα μπω μέσα) καί δειπνήσω μετ' αὐτοῦ καί αὐτός μετ' ἐμοῦ». «Θα καθίσω στο τραπέζι, θα δειπνήσει αυτός μαζί μου κι εγώ μαζί του».* Κι εδώ συναντούμε εκφράσεις αδιανόητα οικείες. «*Χτυπάω την πόρτα*». **«*Θύρα*» είναι η προαίρεσις της υπάρξεως του ανθρώπου. Και η «*κρούσις του κρούοντος την θύραν*» είναι εκείνα τα μικρά-μικρά θαύματα, τα καθημερινά, που ανοίγουν και φωτίζουν τον νου και την καρδιά** . Για να

πει ο πιστός: «*Ποιος είσαι, Κύριε; Ποιος κρούει; Τι είναι αυτό που βιώνω;*». **Είναι εκείνα που δημιουργούν το θάμβος και την έκπληξιν.**

Ο άγιος Ισαάκ ο Σύρος έχει μία ωραία περικοπή στα Άπαντά του. Επιτρέψατέ μου να σας τη διαβάσω σε απόδοση: «***Κατά καιρούς και ανεπαίσθητα πέφτει σε όλο το σώμα μία τρυφή και αγαλλίασις, που γλώσσα δεν μπορεί να περιγράψει, έως ότου ο άνθρωπος θεωρήσει όλα τα επίγεια, στάχτη, σποδόν και σκύβαλα. Αυτά συμβαίνουν την ώρα της προσευχής ή της αναγνώσεως ή στη συνεχή μελέτη, που απλώνεται η διάνοια και τότε θερμαίνεται ο νους. Ακόμα, αυτή η τρυφή συμβαίνει ανάμεσα στον ύπνο και στον ξύπνιο. Σαν να κοιμάται κανείς, αλλά δεν κοιμάται. Και όταν έλθει αυτή η τρυφή, η απόλαυσις, που σφύζει σε όλο το σώμα, ο άνθρωπος τότε νομίζει ότι αυτό είναι η Βασιλεία του Θεού*** ». Και αυτή η κατάστασις, πρέπει να σας σημειώσω, είναι χωρίς παραστάσεις, χωρίς εικόνες. Είναι **ανεικόνιστος**. Δεν είναι όνειρο. Δεν υπάρχει καμία εικόνα, μα καμία εικόνα.**Μόνο ένα αίσθημα μακαριότητος απιθάνου**. Και **τότε εκεί ο άνθρωπος παίρνει μία γεύση της Βασιλείας του Θεού· που δεν μεταφέρεται ούτε με εικόνες, ούτε με λόγια.** Είναι... πώς να σας το πω; Όπως ακριβώς μας δίνει κάποιος ένα μεζεδάκι, για να πάρομε μία γεύση ενός γεύματος που θα ακολουθήσει.**Έτσι ο Θεός στέλνει αυτές τις γεύσεις, για να σου πει ποιο είναι το τραπέζι της Βασιλείας του Θεού**. Προσέξτε, είναι πραγματικά αυτά. Σας ξαναλέγω**, δεν είναι όνειρον.** Δεν είναι ύπνος, δεν είναι ξύπνιος. **Είναι μία κατάστασις που ο άνθρωπος έχει πλήρη συνείδηση του εαυτού του. Αν υπάρξει ένας θόρυβος, θα ήθελε να μην υπάρξει, για να μην τελειώνει ποτέ αυτή η κατάστασις. Έχει πλήρη συνείδηση του εαυτού του.**

Αγαπητοί, **η καρδιά είναι ο χώρος συναντήσεως του ανθρώπου με τον Θεό** . **Και οι μεγάλες χαρές του ανθρώπου. Μετά την ανάσταση των νεκρών, δεν θα είναι μόνον η καρδιά τόπος συναντήσεως του Θεού. Αλλά ο όλος άνθρωπος.** Γι΄ αυτό γράφει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης: «*Ἀγαπητοί, νῦν τέκνα Θεοῦ ἐσμεν, καὶ οὔπω ἐφανερώθη τί ἐσόμεθα (: ακόμη δεν φανερώθηκε τι θα είμαστε) οἴδαμεν δὲ ὅτι ἐάν φανερωθῇ (: γνωρίζομε ότι όταν θα φανερωθεί…* -Το *ἐάν* είναι όχι υποθετικό, αλλά χρονικό*) ὅμοιοι αὐτῷ ἐσόμεθα (: θα είμεθα όμοιοι με Εκείνον. Όπως ήταν σαρκωμένος και θεωμένος) ὅτι ὀψόμεθα αὐτὸν καθώς ἐστι». «Γιατί θα Τον δούμε όπως είναι». **Θα Τον δούμε όπως είναι.***

Ακόμη είναι και τούτο το ρεαλιστικό· που αρχίζει από τη Γη και εκπληρούται στη Βασιλεία του Θεού· που λέγει ο Θεός και στην Παλαιά και στην Καινή. Το χρησιμοποιεί ο Απόστολος Παύλος: «*Καθὼς εἶπεν ὁ Θεὸς ὅτι ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς καὶ ἐμπεριπατήσω καὶ ἔσομαι αὐτῶν Θεός, καὶ αὐτοὶ ἔσονταί μοι λαός». Θα περπατήσω ανάμεσά τους. «Ταύτας οὖν ἔχοντες τὰς ἐπαγγελίας, ἀγαπητοί (*λέει ο Παύλος**:** *«έχοντες αυτές τις υποσχέσεις»), καθαρίσωμεν ἑαυτοὺς (: ας καθαρίσουμε*

τον εαυτόν μας) ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ἐπιτελοῦντες ἁγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ».

Γι΄ αυτό, **ας προσέχομε τη ζωή μας, το ήθος μας, την πίστη μας, την καρδιά μας**. Γι΄αυτό λέγει η Γραφή: *«Οὐαὶ ὑμῖν τοῖς ἀπολωλεκόσι τὴν καρδίαν («Αλίμονο σε εκείνους που έχασαν την καρδιά τους»,* λέει η Σοφία Σειράχ)· *Καὶ τί ποιήσετε ὅταν ἐπισκέπτηται ὁ Κύριος;». Τι θα κάνετε όταν θα σας επισκεφθεί ο Κύριος;».* Ο Ισραήλ έχασε την καρδιά του. Και είπε ο Χριστός: «*Αλίμονό σου, Ισραήλ* -από το όρος των ελαιών το είπε- *οὐκ ἔγνως (: δεν εγνώρισες) τήν ἐπισκοπήν σου* -«*ἐπισκοπή*» θα πει επίσκεψις- *ὅτι σε ἐπεσκέφθη ὁ Ἅγιος τοῦ Ἰσραήλ, ὁ Κύριός σου*». «*Δεν το γνώρισες*». Έχασε την καρδιά του. Όπως και πολλοί άνθρωποι χάνουν την καρδιά τους. **Οι επισκέψεις του Θεού και δυνατές είναι και υπέροχες. Αρκεί ο Θεός να βρίσκει τόπο. Και ο τόπος είναι η καρδιά.** Τότε, κατ' αλήθειαν, λέγει, ο πιστός ότι δέχεται θείες επισκέψεις. Γιατί ο Θεός είναι πολύ κοντά μας και μας αγαπά. Και αγαπά να μας επισκέπτεται.

<u>ΠΗΓΕΣ</u>:

- Απομαγνητοφώνηση ομιλίας δια χειρός του αξιοτίμου κ. Αθανασίου Κ.
- http://www.arnion.gr/mp3/omilies/p_athanasios/omiliai_kyriakvn/omiliai_kyriakvn_695.mp3

(Μεταφορά της απομαγνητοφωνημένης ομιλίας σε ηλεκτρονικό κείμενο και επιμέλεια: Ελένη Λιναρδάκη, φιλόλογος)